

Pinhász Száde

JERUZSÁLEM

*Magasságokban lebegsz
a boldog csillagok között
fel nem kutatható világok
dicsfénytől ittas útjain.*

*Homlokod bíbor és karmazsin
virágok övezik, mik látnokaid
vércseppjeiből dermedtek
örök kristállyá koronádban.*

*Sugárzó falaidra többé
egyetlen porszem sem tapad.
Olajfáid és pálmáid
mennyei tájban gyökereznek.
Nem víz feléd ösvény
se hegyeken, se tengeren át,
talán csak a megszakadt szív
egyedül ő talál el hozzád.*

*Emlékezetedben még lángolnak
torymaid tűzben és aranyban,
Físáj fia szentélyeidben
a mélységekből szólítja Jehovát.
Ámóc fia még álmodja egyre
trónján ülve az Urat
s a Galileai vérezve roskad le
barna keresztje alatt.*

*Lágyan mosolyogva szállsz
tüzes angyalok szárnyain
Ázsia sárga pusztái s Európa
füstbefült városai fölött,
a nemzetek egén suhansz keresztül
bárgyu tompaságban hevernek a ho-
mályban,
olykor felriadva egymásnak rontanak
s bamba álomba zuhannak ismét vissza.*

*Szárnyalsz kelet felől
Babilón könnyfolyóin átvágva
Hispania sivár dombjai tűnnek
s a germán erdők borzadálya.*

*Nem látnak meg az egerek
ujságromyaikon rágódva,
de az óceán zöld zsolozsmákra
zendülve téged magasztal.*

*Szánd meg, ó, mennyek virága
az ember elgyötört földjét
mely görnyedve némán viseli
bánat, gonoszság, esztelenség terhét.
Rajtam is könyörülj,
tévelygő vándorán e világnak,
ki vigasztalan útjain botorkál
a lélek gyászos éjszakáján.*

*A kínnal sujtott világ
sátáni sötétjén
tündököljön át tested fehérsége
Isten arája, mennyei menyasszony.
Boldog ki megláthatja
imádott arcod fényét,
boldog, ki megcsókolja
lábfejed fehérét.*

GÁT JÁKOV FORDÍTÁSA

Arnold Zweig

A MEGSZABADÍTOTT JERUZSÁLEM

Estébe hanyatlott a fenyegetett város, falai között visszhangot vert az izgalom moraja. Emberek tömege zúgott minden utcában, amely a templomhoz vezetett fel; áldozati állatok csordái olykor a házak falához szorították őket. Vörös porfelhő közepette terelték a szarvasmarhákat és a juhokat másnap reggelre a szentélybe; tízszeres égőáldozattal kellett esedezni az Istenhez.

Sívitva, jajveszékelve vetették asszonyok a csupasz karjukat férjük nyaka köré, amiért kirendelték őket a kapuk és a külső fal fegyveres őrzetére; a védelem lanyha volt, határozatlan és hit nélkül való. A királyi házak előtt gomolygott a nép. Többen ordították, hogy nyissa meg a király a kincsházát az ellenség előtt, ily módon mentse meg valamennyiőjüket, jóllehet tudták, hogy a kincseskamra üres; mások egy kőhalom körül tolongtak, amilyenhez hasonló még sok maradt a legutóbbi építkezések után; ennek tetejéről bömbölve üvöltözte fejük fölött egy szürke hajú agg, hogy áldozza csak fel Ezékiás az elsőszülöttjét máglyán

Jahvénak, hiszen az egyiptomival kötött szövetségével ő kísértette meg az Istent és bősztette fel a Nagy Királyt. A tömeg tétován és némán hallgatta; egy papnövendék azonban átkozni kezdte a káromlót és tajtékozva követelte megkövezését; a felháborodás hulláma magával ragadta a feltüzelt embereket, félelmük örjögésbe csapott át, kő után mozdult minden kar, az öregembert leráncigálták, darabokra szaggatták, és teljesen betemették kővel. A vár néma maradt; a király nem tartózkodott otthon.

A legkülső falon állt a király, az uralkodói fehér pálcára támaszkodva. Gondterhelten és gyűlölettel pillantott le előrehajoltából a mezőre, amely a felső halastó zsilipje körül húzódott a város előtt. Ezékiás, mint hívei szerették mondogatni, őse, Dávid király barna és fenséges fejét örökölte; arca most természetellenesen petyhüdt volt, és az alig negyvenéves férfi tompa szemmel meredt maga elé. Uralkodásának tizennegyedik évében járt. A nap lement, és a tág mezőben izzópirosan szikráztak fel a sisakok, kardok és lán-dzsahegyek, amelyek megszámlálhatatlan mennyiségben nyújtóztak a vöröslő égnek, és zsbongva nyüzsgötek alatt

a férfiak, a lovak, tevék és öszvérek, amelyeket Szanhérib, Asszíria királya küldött Jeruzsálem ellen; s mivel ő maga Lákis városát ostromolta éppen, Rabsaké főpohárnokot, az étékfogót, a birodalom főkamarsát állította a sereg élére. – Ezékiás mögött filiszteus testőrségének öt hegyes sisakos, pajzsos és hosszú lándzsás harcosa várta, mikor lép le a falról a király; ő azonban nem moccant, csak az ujjai járták egyre fekete szakálla rendezett fürtjeit.

Végre lihegő férfiak léptek fel a falra, és a király feljűk fordult. Eljákimot és Sebnát, az udvarmestert és az írno-
kot, valamint a papoknak véneit zsákruhába öltözve Ézsaiás prófétához küldte volt, Ámos fiahoz, hogy adjon tanácsot és könyörögjön Jahvéhoz – miután Rabsaké az egész nép füle hallatára, amely némán és döbbszenten guny-
nyasztott a falakon, fennszóval és zsidó nyelven, hogy mindenki értse, előre eltökélt szándékkal káromolta Júda istenét, és így kiáltott: „Hol vagyon olyan isten minden or-
szágok istenei között, aki megszabadíthatta országát kezem-
től? Akképpen fogja Jahve is megszabadítani Jeruzsá-
lemet kezemtől!” Az írno és az udvarmester meghajolt a király előtt; Ezékiás, bágyadt hangján, mohón kérdezni kezdte őket, azok pedig felemelkedtek és jelentették, hogy Elóhim embere, miután meghallgatta az üzenetet, bezárkó-
zott, hogy imádkozzék. Majd hosszabb idő múltán megdi-
csőült arccal kilépett, a vak is láthatta, hogy Istennel be-
szélt, és hírül adta, hogy az Úr a saját hatalmas neve ked-
véért megszabadítja a várost, ha az előzőleg megtisztítja magát a falai között még mindig büntetlenül tenyésző, ég-
bekiáltó büntől. Hozzák elő a királyi vár ciszternájából Si-
meont, a lévitát, és oldozzák meg bilincseit, azután pedig erősítsenek éles áldozókést a jobb kezére, és éjjel előtt egy órával eresszék le a falról, hogy az ellenség sátrai elé oson-
hasson. Kiáltta el ott hét ízben, amilyen hangosan csak tudja: „Jahve, Júda Istene láthatatlan, szent, mindenütt jelen van és ő a legerősebb!” – és azután döfje a kést a saját szívébe, mert akkorát vétett Elóhim ellen, hogy önkezével végrehajtott halálos ítélete után vetheti csak latba az Úr a hatalmát. A többről később.

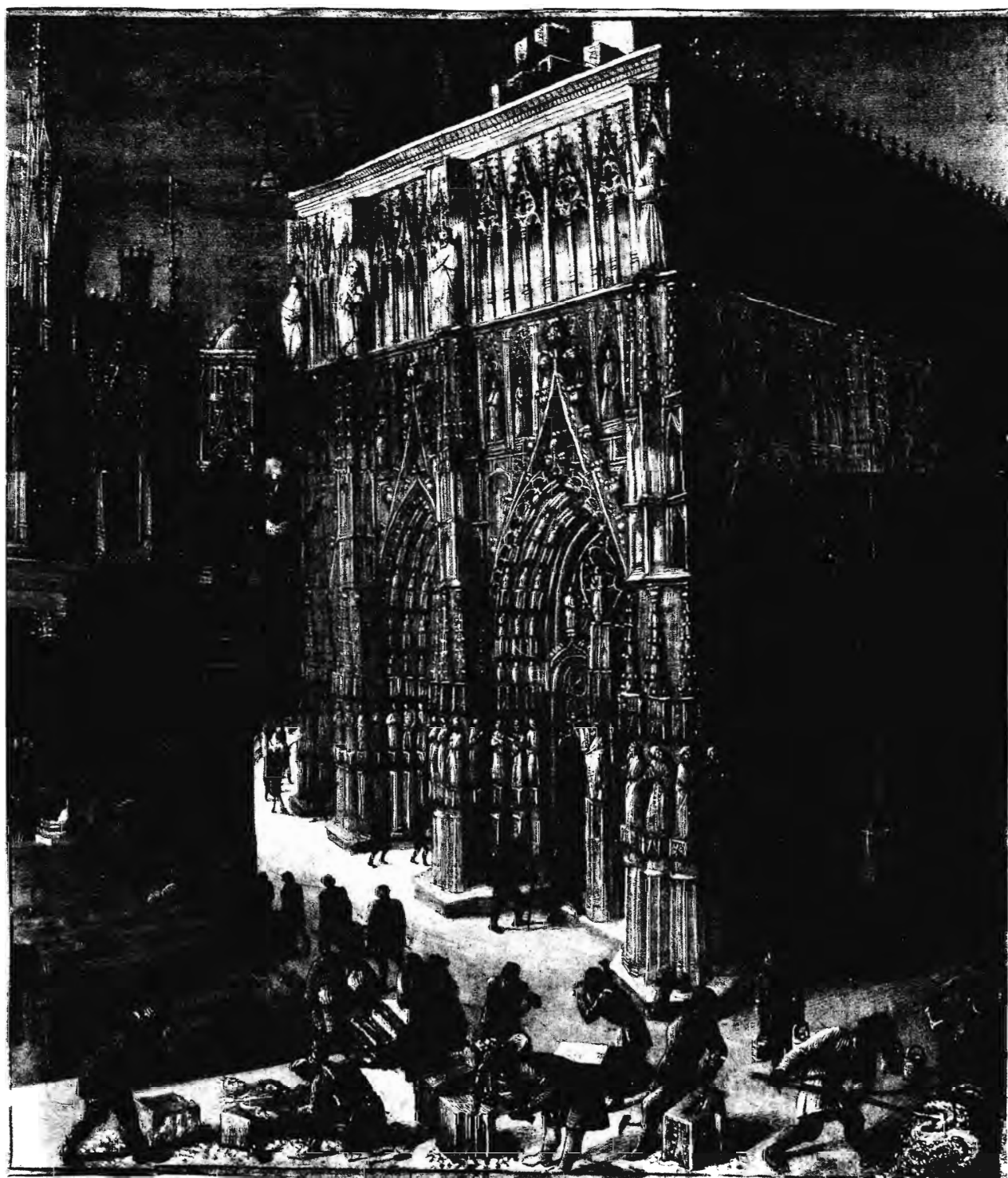
A király megparancsolta, hogy hozzák elő sietve a lévi-
tát, de Eljákim időközben már ki is szabadította. Elnyo-
morított lábain nehezen lépdelt felfelé a meredek lépcsőn, és láncait vonszolva állt meg a király előtt. Térdig fekete volt a ciszterna iszapjától. Mohón lélegezte be az esti levegőt, szeme égett az egészen lesóványodott, szakállas arcan. Láncai minden mozdulatra megcsörrentek, karján és arcán patkányharapások nyomai látszottak, kezéről és lábáról pedig baltával hasították le a hüvelyk- és nagyujjat, jeléül annak, hogy a papságból kitaszított; sebeit szurokkal tapasztották le. Fiatal volt még. Elemelt a szentélyből egy ezüstcsészét meg egy ezüstkancsót egy asszony kedvéért – nyilvánvalóan halállal kellett lakolnia. A nép bömbölve követelte megkövezését; a papok véneinek tanácsa azonban helyénvalóbbnak látta, ha ezekben a nehéz napokban nem önt olajat a tömegharag tüzeire. Inkább a ciszternába vetet-
ték, immár tizenhét napja. A király azonban iszonyodva nézte, és hátrább lépett, mert az elítélt büzlött, mint a dög. Megkérdezte tőle, akar-e tanúbizonyosságot tenni Elóhim kedvéért, és a bűnös, öklével verve mellét, rekedten kiáltot-

ta a láncütötte zajban, hogy isteni kegyelem volna a részé-
re. Bűnbánatot érzett. A király megparancsolta, hogy mos-
dassák meg, és adjanak neki bort, kenyeret, zsíroszót; majd valamennyien leszálltak a falról, épp amikor az ég pere-
mén elhalványult már az alkony utolsó pírja is.

Az asszírok még nem húztak árkot és sáncot a táboruk köré; a jobb szárny világos és foltos sátrai alig két újlövés-
nyi távolságra voltak a város falaitól. A zsoldosok meztele-
nül jártak-keltek a lenti, csak nagyjából elrendezett utcák-
ban és a házak vászon ajtófüggönyeinek lebbenésében. Éj-
szakára készülődtek; bűzát öröltek kövek közt és vizet hordtak nagy agyagkorsókban, amelyek párosával lógtak vállukon egy fagémről és a mérleg karjaira emlékeztettek. Utóvédcsapatok voltak, még csak ma érték el a tábort, csu-
pa fiatal harcos, első ízben jártak ebben az országban; né-
hány százados akadt köztük csupán, aki már az előző Nagy Király alatt is szolgált, és három évvel ezelőtt részt vett Szamária meghódításában, felégetésében. Ezek a nagyra nőtt férfiak, ha páncéljukat és öltözéküket ledob-
ták, mindig megijesztették a helybelieket bőrük szokatlanul fehér színével, hajuk kukoricaszőkeségével és kerek szemükkel, amely szürkésen kéklent, akár a tengeri kavics. Gyalogosan harcoltak, szervezeten és gyakorlottan, dór hopliták a tengerparti városokból és az égei szigetekről, sőt némelyek egyenesen spártai születésűek voltak, és erre nagyon büszkék!

Sóváran néztek a város felé, melyet meghódítani vágy-
tak, hiszen tömve lehetett kincsel és asszonnyal; mert még mindig arról beszélt az egész sereg, hogy Ezékiás nemrégiben is háromszáz talentom ezüstöt és harminc talentom aranyat ajándékozott a Nagy Királynak, remélvén, hogy jobb indulatra hangolhatja maga iránt; és asszonyt kíván-
tak, mivel Rabsaké, a férfivágyat is az ostrom sikerére ger-
jesztvén, megtiltotta nekik, amikor felkerekedtek Lákis alól, hogy nőket hozzanak magukkal. Amikor pedig egyne-
hány nember mégis utánafutott a csapatnak, a vezér előszó-
lította a perzsa lövészeket, hogy nyilazzák le őket. A sereg sarló formájú ívben vette körül Jeruzsálemet: a dörök fehér sátraihoz az amálékíták fekete sátrai zárkóztak fel; ezek a kipróbált harcosok sisak és páncél nélkül ültek tevéiken, és nagy távolságokon röptették át holttetemeneken mérgezett vé-
kony dárdáikat; az övéik mellé települtek az asszír előkelő-
ségek kékre festett bőrkunyhói; ők tetőtől talpig páncélban harcoltak a sarlós kerekű harci szekerek magasából, s mi-
vel ők adták a hadvezérek testőrségét, Rabsaké és két társá-
nak szállása körül táboroztak. A bal szárnyról ide hallat-
szott a perzsák lovainak nyerítése. A perzsák sátor nélkül aludtak a földön, s lóhátról, újjal-nyíllal küzdöttek; kerek sisakot viseltek és kettős vászonréteg között birkagyapjúval bélelt páncélt; a legszélső bal szármányon pedig a szíriaiak foglaltak helyet, ez a vaskos lándzsákkal és törrel felfegy-
verzett, gyalogos nép. Görbe kardjukat a belső ívben fenték meg élesre, s magas, csúcsos sisak, rézveretű szíjpáncél és antilopszőrrel bevont nádpajzs szolgált oltalmukra. Ők ér-
tek elsőnek a város alá; karddal kihányt gödrökben állították fel őreiket.

A görögök viszont, kimerülten és álomra vágyva, sajnál-
ták erre az időt. Úgy határoztak inkább, hogy őreik teljes

SALAMON TEMPLOMÁNAK REKONSTRUKCIÓJA, JEAN FOUQUET, 15. SZ.

fegyverzetben örködnek, páncélban, lábvértel, sisakosan és pajzsosan; háromóránként váltják majd őket, jóllehet a város felől fenyegető kitörésre nem is gondolt senki. Az őrség parancsnokai, csupán alsóingüket viselve, sátruk előtt álltak, és azt a két amálékita törzsfőt hallgatták, akik lassan forgó nyelvvel írták le nekik a város főbb épületeit; tol-

mács fordította szóról szóra a durva sivatagi beszédet dór nyelvre – mintha csak hernyók keltek volna pillangószármayra. A görögök a hosszú úton barátokoztak össze a szükséztű tevés néppel, szemük ámuldozva követte azok kinyújtott barna karját és csuklóját a rövid láncra forrasztott törrel. Látták a királyok fényes palotáját, amelyet a harcos Dávid

emelt annyi esztendővel ezelőtt és amelyet varázstudományú fia, Salamon nagyobbított meg és bélelt ki arannyal egyetlen éjszakán, kigyófejű és szárnyas szeráfok segítségével; a templomhegyen Jahve háza meredezett, ez ország istenéé, aki láthatatlanul lakozott odabent, arannyal teljesen beborított termekben és nagy hatalomban. A hopliták ujjongva várták, hogy kifoszthassák; megvetően nevettek az istenen, aki senki előtt sem mert mutatkozni; elvégre köztük aztán igazán tudhatta a legutolsó is, milyen az istene, öreg-e vagy ifjú, szakállas és erős férfi avagy szép keblű nő. Ám Jahve háza még mindig vörösen izzott magaslatán, noha a nap már réges-rég lement; és a harcosok hirtelen egy nagy felhőt kezdtek mutogatni egymásnak az égen, amely négy hosszú és egy rövidebb csikban, rőzsapirosan nyúlt ki az ég egyik pontjáról a fél látóhatár fölé, kinyújtott véres kézhez hasonlóan, és az ostromlók megsejtették egymás rebbenő szemhéja alatt a néma riadalmat.

A levegő fojtó volt és nyomott, az éjszaka nem hozott enyhülést, és habár a felhő szétterült az égen, az amálékíták megjósolták, hogy nem fog esni. Naplemente után elüldögéltek még a görögökkel a sátorban egy ideig, hogy kurtítsanak az őrség éjjelén, barna volt a bőrük és fekete a szakálluk, körmüket hennával sárgáspirosra festették és mellüket csontamulettek borították; bőszerlemből itták a bort, míg a görögök vízzel hígítva szürcsölték facsészéikből. Utóbbiak meztelenül és fehéren nyúltak el a földön, és nyöszörögtek a hőség miatt. Protoklész, a szigetéről származó görög ifjú mellett a sok sebtől edzett Agaszilaosz feküdt, az egyik százados; szerette a fiút; az amálékíták tudták ezt, és titokban borsadtak ezen a szörnyűségen. A borostömlő kiürült, és végül már némán hallgatta mindenki a szíriai tolmácsot, aki Jahvéról beszélt. A görögök már nem nevettek megvetően az istenen. Az egyre fojtóbb levegőben mintha az ő hatalmát kezdték volna érezni, könnyen nekilóduló és lelkük mélyéig ható képzeletük váratlanul iszonyatosnak kezdte felfogni, láthatatlanságában, az istent, lelküket pedig ijedelemmel töltötte el, hogy mindenütt jelen van, és uralkodik e nép és ország felett. Egy órával éjjel előtt Agaszilaosz fogta a sisakját, páncélját és kardját, elment ellenőrizni az öröket. A bejárat előtt, az egyik sátorcövekhez kötve, az amálékíták tevéje térdelt és aludt; sorosan a görög tábor mellett felvert sátrukból ezen az egy tevén jöttek át azok ketten. A sereg végre elcsendesedett nehéz álmában, a város is néma volt, és az olaj táplálta lámpa szórt csupán némi fényt az iszogatók feje fölött az újhordas sötét éjszakába.

Hirtelen elnyújtott kiáltást hallottak a borozgatók valahonnan, a sötét közelségből. Nyomban talpra ugrottak, és kijózanodva fülelni kezdtek. Fel is hangzott ismét, még buzgóbban, még közelebről; az amálékíták amulettjükhöz kaptak, a tolmács pedig reszketve fordította a görögöknek: „Jahve, Júda istene láthatatlan, szent, mindenütt jelen van és ő a legerősebb!” – és már fel is hangzott harmadízben, kétségbeesett ujjongással, és a sátor hangtalanul beomlott. Az üvöltés behatolt a teve tompa álmaiba, orosz-lánbögésként érzékelté, s a harmadik kiáltásra minden ízében remegve ugrott fel az állat, magával rántva a sátorcöveket. Emezek pedig, kiket a nehéz vászon betemetett, úgy vélték, isten keze zárult össze fölöttük, és üvöltöttek félel-

mükben. Egyeseknek sikerült kiszabadulni közülük: ezek „Az isten, az isten!” – kiáltással rontottak a táborba, és azon nyomban halálukat is lelték; mert Simeón távolabbi kiáltásai már sok alvót felébresztettek, s azok, félig még álomtalanul és meztelenül fegyver után kapva, kirontottak, hogy az ostromlottak kitörését visszaverjék. Dühöd kiáltással rohantak egymásnak a tökéletes sötétségben. Agaszilaosz futólépésben hozta magával az öröket, miután teljes fegyverzetben, álltukban alva találta őket; szegényüket jóváteendő, lekaszabolta mindenkit, aki csak útjukba került. Agaszilaosz, a többieket nem számítva, akiket szintén megölt, maga döfte a kardot Protoklész hátába is, amint ez éppen kiszabadult végre a sátor alól; azután továbbfutott, Protoklészt keresve. Az egyre terjedő tömegszárlásban, a harcolók és a sebesültek kiáltásaiból mégiscsak észrevették több helyütt, hogy görög harcol görög ellen; ez azonban csak növelte a zavart és az őrjöngést a mindenütt jelenlévő és meg nem fogható ellenséggel szemben. Általános dulakodás és hátrálás kezdődött; a távolabbiakat beszorították az amálékíták sátrai közé. Az amálékíták pedig, a görög nyelvet nem ismerve, az elkeseredett harci zajból értettek csupán, és a maguk módján védekeztek. A két legközelebbi törzs főnöke az őrásátorban esett el; így hát parancs nélkül harcoltak, és nagy ívben hajították dárdáikat a támadók hátsó soraiba, avagy közelharcban, szemtől szembe átölelve, a csuklójukra erősített törrel pedig hátra döfve végeztek ellenfeleikkel, akiket pusztá lélegzetvételük tett árulójukká. A hopliták kiáltozva keresték társaikat a sötétben, rendezték soraikat, és igyekeztek az egymás közti harcot elkerülni. A sivatagi barbárok nyilvánvalóan lázadók voltak, és összejátszottak a héberekkel; a hopliták fáklyát próbáltak gyújtani, de mindenfajta tűzszerszám széttagosodott a harcban, vagy immár tetemek borították. Az amálékíták elhajították dárdáikat, és lassan hátrálni kezdtek; legtöbben a tevék mögé rejtőztek, és üresen dobták ki onnan puzdráikat, néhányan felültek az állatok hátára, de hirtelen holtan buktak róluk alá. Mert miközben a hopliták falanxa nyomta meg őket és hatolt soraik közt halált osztón előre, addig Rabsaké, bizonyosnak vélvén, hogy az ostromlottak kitörésével van dolga, maga köré tömörítette testőreit, és megparancsolta a perzsáknak, hogy siessenek az amálékíták segítségére; a perzsák nyilait tehát célba vették a teveháton ülőket. Az amálékíták észrevették, és dühtől és kétségbeeséstől tájékozva fordultak az új ellenség ellen, a mérgezett hajítódárdák hangtalanul válaszoltak az ökörszarvról lepattogó nyilak surrogására. Amikor a perzsák lovastámadásra indultak, Rabsaké felkantározta és hátra küldte valamennyi harci szerekét, hogy helyet teremtsen a lovaságnak; nem rendelkezett azonban elegendő fáklyával, és a kerékgyak acélsarlói átjárták a perzsa lovak inát. Az amálékíták oldalán semminémű világítás nem volt, és a perzsák, mivel a saját nyelvükön kívül nem értettek mást, így megkülönböztetni sem tudták, vajon a csatakiáltások nem héber nyelvűek-e; ellenségnek tekintettek hát mindenkit, aki eléjük került, amazok pedig, noha újra meg újra felismerték a kerek perzsa sisakokat, nem tehettek mást, mint hogy védekeztek.

Ez a harc, ember ember ellen, három óra hosszat tartott.

Egekig csapott az az iszonytató süvítés, csattogás és ordítás, amelybe a tábor mindenfajta robaja összefolyt: a csöröpölés, amikor fegyver fegyvert ér, az a tompa ütés, amikor a fegyver eleven húsba hatol, a harcolók elkeseredett zihálása és kiáltozása, hiszen az elviselhetetlen sötétségben legalább a saját hangjukat akarták hallani, és azoknak a sebesülteknek a velőtrázó jajveszékése, akiken tapodtak. De a szokásos harci fegyelmet megsokszorozta a bizonytalanság, hogy ki az ellenfél, és megfoghatatlan közelsége mélységes félelemmel töltötte el a küzdőket. Iszony és habozás bénította a kart, de tüzelt is ugyanakkor tomboló gyűlöltre. Voltak férfiak, akik váratlanul sipítón felnevettek és táncra perdültek, mások elbuktak, mihelyt a fegyver hideg éle csak megérintette meztelen hasukat, sokan vakon csapdostak maguk körül és időnként felordítottak, míg azután elfáradtak és nyomban el is hulltak; de valamennyiök szívét megdermesztette a halálfélelem, jóval mielőtt még a láthatatlan ellenség láthatatlan fegyvere elérte volna őket – éji kísértetek, angyali seregek vagy gonosz istenek ellen harcoltak talán? –, és a riadt szemek, lassanként megszokva a sötétséget, hiába kerestek a számtalan fej és kar között, amelyek feketén kaszáltak a még feketébb levegőben, valamiféle ellenséges csapatokat. Parancsszavak hangzottak fel a tábor valamennyi nyelvén, követésük azonban csak újabb tápot adott a tömegmészárlásnak; végét aztán a szíriaiak vetették, akik zárt oszlopokban bukkantak fel, és rohammal támadták hátba a görögöket. Rabsaké ugyanis, abban a hitben, hogy a jobb szárny veszélyben forog és hátrál, végül is nagy ívben felvonultatta balról a szír gyalogosokat, hogy szorítsák le a támadót a falról és hátulról morzsolják szét; a szíriaiak futólépésben teljesítették a parancsot. A görögök rövid ideig még védekezni próbáltak mindkét irányban – azután rendezetlenül futásnak eredtek. Mint amikor az ár szabadon ömlik szétszakított gátjai között, úgy űzték a szíriaiak az egész sereget maguk elé, be az ország közepébe; mert a tevék és a lovak kitértek, mihelyt erre elegendő terük támadt, és magukkal ragadták a testőrséget. A szíriaiak zárt sorokban nyomultak utánuk; amikor haj-

nalodni kezdett, felismerték a harci szekerek romjait, és felfedezték, hogy a vezér hiányzik, alkalmasint a menekülőket követi; és a szíriaiak még jobban nekiiramodtak, hogy a vezért behozzák.

Amikor a nap felkelt, a csatamező pirosan fénylett a vértől, és a tetemek egészen elborították. A zsidók vad harci zajt hallottak városuk előtt, és rettegve várták a hajnalt; a felkelő nap azonban ízzé-porrá tört tábori és megsemmisített ellenséget mutatott szemüknek. Hatalmas örömujjongás tört ki. A férfiak lerohantak a városból, hogy néhány órára még elűzzék a sakálokat, amelyek fülig vörösen fúrták hegyes orrukát a halottak zsigereibe; továbbá, hogy megadják a kegyelemdőfést a súlyos sebesülteknek, és a Nagy Király következő támadása esetére összegyűjtsék a fegyvereket; az aranyat mind-mind a templomba hordták, mivel Jahve angyalai egymaguk verték le az asszírokat, emberkéz segítsége nélkül. A király a hírre hangos örömujjongásban tört ki, rázkódva és szűnni nem akarón nevetett, és beletapsolt a tenyerébe. Ézsajás azonban, midőn a hatalmas hírt megtudta, olyan fehér lett, mint a márvány, lassan térdre hullott, reszketett, és karját háza köpadlójára, homlokát pedig karjára fektetve, sírva fakadt a földön. A zsákmány között, amely dúsabb volt a dúsánál, a csillogó arany, ékszer és a legkülönbözőbb fegyverek között ámulva fedezték fel a templom egyik áldozati kését; senki sem értette, hogyan kerülhetett a pogányok fegyverei közé; akik pedig sejtették, hallgattak; hiszen sok hullát egészen alakatlan valamivé tapostak össze. Amikor aztán Sebna, a király írnoka és három vén pap ünnepélyesen elvitte a prófétának, hogy megtekintse, Ézsajás úgy tartotta a vértől megfeketedt szerszámot két kitért tenyerén, ahogyan újszülöttet szokás, mosolya lassan átszellemült, és előrehajolva homlokához érintette. Azután leoldotta a hozzá legközelebb álló pap fejéről a fehér kendőt, belégöngyölte a kést, és felkerekedett, hogy maga helyezze el az Úr tettének ezt a tanúbizonyságát a drága áldozati ajándékok között a szentélyben, amely érintetlenül trónolt a Templom-hegyen.

EMBER MÁRIA FORDÍTÁSA

